Neúplný záznam

Cory Doctorow © 2003

Slovak translation of C. Doctorow's **Truncat**
Translation © Pavol Hvizdoš, 2007

„Adrian, máš milión priateľov," povedala jeho matka. „To je overená štatistika. Je mi ľúto, že sa cítiš osamelý, ale nejdeme sa sťahovať do Bangalúru len preto, aby si sa mohol poflakovať s tým mladíkom.

Adrian úporne potláčal podráždenie. Pred raňajkami bola jeho matka vždy prchká a poriadna hádka by mohla predĺžiť túto náladu na celý deň. To nebolo v nikoho záujme. „Mami," povedal, skrúcajúc telo v úzkej trojmiestnej rakve, o ktorú sa delil s rodičmi, aby sa jej mohol pozrieť do očí. „Nežiadam ťa, aby sme sa sťahovali do Indie. Len ti vysvetľujem svoj článok."

Jeho matka odfrkla. „*Posledná generácia na Zemi*, no teda! Adrian, keby som bola tvojím inštruktorom, určite by som ťa s niečím takým nenechala prejsť. Je mi jedno, či ten chlapec z Indie presvedčil ľudí z ITT, že jeho módna malá dizertačka za niečo stojí. Torontská Univerzita má vyššie nároky."

Bolo chybou s matkou o tom vôbec diskutovať. Vo svojich stoosemdesiatich rokoch bola sotva vybavená na to, aby dokázala pochopiť tlaky, ktorým on a jeho mizivá generácia museli čeliť. Mal to jednoducho napísať a zavesiť do verejného adresára svojho poradcu. Lenže on dostal ten vynikajúci nápad v noci a automaticky jej ho poslal: Akonáhle jeho generácia dospeje, celá planéta sa stane post-humánnou a nastane nová, nová éra. Bitchunská spoločnosť, Fáza II.

„OK, mami, OK. Idem si dať raňajky – prídeš tiež?"

„Nie," povedala a odvrátila sa. „Počkám na tvojho otca."

Za ňou videl pochrapkávajúcu kôpku svojho otca, ktorého nevyrušila ani ich búrlivá výmena názorov. Adrian sa zachytil úchopov na strope a vysunul sa z ich rakvy do verejného koridoru.

V bruchu mu škvŕkalo, ale rad pred jedálňou bol stále dlhý, plný ľudkov z bludiska, ktorému vraveli domov. Neochotne sa rozhodol vynechať raňajky a ísť na svoje súkromné miesto. Bol skoro čas zálohovania a potreboval nejaké prečistenie.

Pravdupovediac, Adrianovo súkromné miesto nebolo až tak súkromné a dostať sa tam bola dosť otrava. Jeho netkamoši si radi porovnávali poznámky o svojich skrýšach a Adrian bol presvedčený, že tá jeho je zo všetkých najmizernejšia a najnepraktickejšia.

Najprv nasadol na metro, aby ušetril čas rozhodol sa pre hibernáciu. V stanici Downsview vkročil do trblietavej kryokomory, do zorného poľa si vyvolal hlavový univerzálny displej (HUD) a vydal povolenie na zmrazenie. V nasledujúcej chvíli sa už roztápal na nástupišti stanice Union, stlačený medzi tisíckou bruchom na zadok poukladaných ďalších cestujúcich, ktorí sa rozhodli pre rovnaký spôsob. V Indii, kde bol takýto spôsob zmrazovania ešte bežnejší, Mohan poznamenal, že dôvod, pre ktorý boli v ich generácii na svoj vek takí malí bol, že strávili tak veľa času v hibernácii, šetriac priestor pri preprave. Adrian mohol mať 18, ale počítal, že celkove strávil zmrazený aspoň rok.

Adrian sa predieral davom, hore schodmi na povrch so stálou teplotou a cestou si z pleca odstránil nálepku s adresou určenia, ktorú mu tam kryo nalepilo. V bruchu mu stále škvŕkalo a tak si ju hodil do úst a žuval, kým sa nerozpustila, vychutnávajúc si príchuť bifteku a prílev kalórií. Chlapík, čo vymyslel jedlé adresovacie značky mal Hufi na rozdávanie: Adrianova mama poznala kohosi, kto poznal kohosi, kto ho poznal, a vravela, že má celý podmorský palác, v ktorom sa dá aj naháňať.

Uši mu plnilo šumenie zvukov ako pri prehĺtaní, to ako ľudia v dave subvokalizovali, konverzovali so vzdialenými priateľmi. Adrian sa vyhrieval v teplom, simulovanom slnečnom svetle, ktoré vyžarovala kopula nad ich hlavami. Za niekoľko minút bude z kopuly vonku a mal podozrenie, že dosť skoro si užije poriadny chlad. Potľapkal po batôžku a uistil sa, že kutňu má so sebou.

Predieral sa davom na Bay Street dolu k dokom trajektu, roztržito listoval svojím verejným adresárom a prezeral si veci, ktoré v priebehu noci nahromadil. Samozrejme to bude musieť všetko pomazať, ale chcel si to predtým aspoň prebehnúť. Rozumie sa, že väčšina z toho bolo smetie. Priemerná záloha priemerného občana Bitchunskej spoločnosti bola sotva natoľko zaujímavá, aby stála za vpálenie do mysle, ale vyskytovali sa klenoty, ó áno.

Jeho súkromné miestečko viselo lákavo pred ním, hneď za kopulou. Tlak tiel poľavil a on predĺžil krok k dokom, nastúpil na trajekt, hlavou

kývol na operátora v jeho búdke a pretlačil sa do jedného z niekoľko málo sedadiel na prove. Keď trajekt vyrazil a vydal sa smerom k vzduchovému priepustu na Torontský ostrov, pritiahol si kutňu.

Bolo ešte chladnejšie ako minule. Kutňa mu signalizovala -48°C a vietor. Nos a prsty na nohách mu okamžite znecitliveli a tak sa celý zachumlal do tepla kutne.

Na jeho súkromné miestečko sa bolo treba trochu prebrodiť z najzápadnejšej pláže pri Hanlonovom bode na Torontskom ostrove, bola to zabudnutá inteligentná bója, ježiaca sa samoopravujúcou sa elektronikou ako fraktálny dikobraz. Od jeho poslednej návštevy uplynuli dva týždne a za ten čas na bóji narástlo ďalšie vybavenie, zakryjúc tak úzky prielez do kabínky s konzolou. Kľajúc popod fúzy si Adrian omotal kutňu okolo rúk, poodlamoval anténky a nahádzal ich do rozbúrenej peny jazera Ontario. Potom vliezol dovnútra a zadržal dych.

Príboj narážajúci na Hanlonov bod. Vzdialený hukot vzduchového priepustu. Lietadlo bzučiace nad hlavou. Ticho, v istom zmysle. Pri rádiu vpravo plesnel napoly zjedený sendvič. Znechutene ho vyhodil, nehlasne preklínajúc údržbárske čaty, ktoré pravidelne prichádzali do jeho bóje a snažili sa vysvetliť záhadné poškodenia, ktoré na nej spôsoboval.

Ale to ticho, ach. Jeho matka nikdy nechápala jeho potrebu ticha. V prdiacom, dýchajúcom, šuchotajúcom sa rojení ľudstva, ktoré ju nepretržite obklopovalo, sa cítila dobre. Strávila pár dekád cestovaním v obrovskej prázdnote vesmíru, potiahnutá kovom, so železnými pľúcami, a užila si svoju dávku ticha a pokoja. Ale Adrian vo svojich 18 (alebo 17) rokoch prežitých v hmýriacich sa hordách Bitchunskej spoločnosti všeobecného dostatku sa ho nevedel nabažiť.

Jeho verejný adresár bol prepchatý zálohami, najnovšou dávkou, ktorú mu pustili jeho súčasníci z celého sveta. Tieto zálohy boli nanajvýš ilegálne expirované vedomia-spomienky vytvorené rôznymi občanmi Bitchunskej spoločnosti ako každotýždňová obrana proti nenapraviteľnému fyzickému poškodeniu.

Teoreticky, keď ste si uložili novú zálohu, stará sa zahodila, súbor sa skopíroval na neexistujúci uzol distribuovanej siete, ktorú tvoril súhrn procesorov všetkých implantovaných počítačov v telách všetkých členov Bitchunskej spoločnosti. Teoreticky.

Adrian listoval adresárom. Prinesenie niečoho z tohto kontrabandu do zálohovacieho terminálu by znamenalo okamžitú detekciu. Aj preposlanie niekomu inému bolo riskantné a dalo sa vypátrať. Ale Mohan, jeho netkamoš z Bangalúru, vytvoril šikovný malý nástroj, ktorý umožňoval preposlanie pomocou obojstranného napojenia cez smerovací kanál,

úzkopásmový obvod, ktorý prenášal nespoľahlivé – a preto nevystopovateľné – informácie, ktoré by na hlavných dátových kanáloch boli odpočuté. Milión rýchlo prijal ten nástroj a používali ho na odovzdávanie si kontrabandu medzi sebou, kopírovali si ho predtým, ako ho zmazali, keď prišiel čas ich každotýždňového zálohovania.

Adrian mal s Miliónom dobré Hufi. Iste, ani zďaleka nie toľko ako Mohan, ale aj tak dobré – spoľahlivo ukladal kontrabandy Miliónu, dokonca aj keď to znamenalo odložiť vlastné zálohovanie až pokým nenašiel spoľahlivú úschovňu pre všetky materiály, ktoré mu zverili. Nevadilo mu to: byť odkladacím priestorom s vysokým Hufi znamenalo, že mu zverovali do úschovy tie najdrahocennejšie kontrabandy.

Ako tento, bola to záloha Bitchuna tretej generácie, narodeného koncom XXI storočia, presnejšie povedané ženy (hoci toto dlho netrvalo). O sedemdesiat rokov neskôr bola jej/jeho záloha bohatou tapisériou spomienok, spektakulárnych kozmických bitiek, neuveriteľných sexuálnych dobrodružstiev, žartov na popukanie, exotických chutí a ezoterických vedomostí nazhromaždených od vynikajúcich učiteľov z celého sveta. Držal si ho už dva týždne a prehrával si ho takmer každý deň.

Je čas spraviť to znovu. Rýchlo vydal príkaz a zachvel sa, keď sa mu cudzie vedomie zmotané do projektilu spomienok a postojov vpálilo priamo do mysle a rozvinulo sa nad jeho vlastnými myšlienkami a snami, takže v tom momente bol on onou osobou, jej/jeho Ja ho obklopilo nekonečným bombardovaním zmyslovými vnemami.

Dojem pomaly opadol, vzruchy v synaptických spojoch zoslabli a zanechali ho trasúceho sa od vyčerpania. Unavene sa oprel o pichľavé vnútro bóje, vyvolal si HUD a spustil agenta hľadajúceho ďalšieho člena Miliónu s dostatkom zvyšného miesta, kam by to skopíroval.

Dni zálohovania boli dňami prehrávania si záznamov. V bóji si Adrian prehral tucet ďalších vecí, striedajúc svoje najobľúbenejšie evergreeny a najchutnejšie lahôdky uložené ostatnými z Miliónu. Viac než do sýtosti sa vrhal do prastarých vedomí nesmrteľných z Bitchunskej spoločnosti, naplnil sa na prasknutie, až mu hlava nebezpečne pulzovala.

Zakaždým starostlivo odoslal súbor do siete a čakal kým škrípajúci fučiaci kanál obojstranného spojenia dokončil prenos. Čakanie mu neprekážalo: Dalo mu čas na to, aby synestetické vzruchy odozneli. Čas sa krátil a jeho vnútornosti protestovali, vysielajúc nahor ketónické grgnutia, ktoré naplnili uzavretý priestor pachom esterov.

Ešte jeden, ešte jeden, uložený do úschovy v noci samým Mohanom. Mohan sedel pri prameni, pri zdroji všetkého toho kontrabandu. On bol tým teoreticky neexistujúcim uzlom, do ktorého zálohovacia sieť splachovala

expirované súbory. Keď on identifikoval nosiča, tak to muselo byť dobré. Adrian si ho odložil na koniec a teraz ho spustil a vpálil si ho do mozgu.

Bože. Bože. Ten človek bol tak *starý*, pomalý dinosaurus, takmer 300-ročný, jeden z pôvodných revolucionárov z úsvitu Bitchunskej spoločnosti. Vtedy bol len chlapcom, staval barikády, ničil kostoly, obliekal sa do podomácky vyrobenej policajnej uniformy a zakladal prvé ad-hoc policajné zložky. Trúfalo vychádzal z obchodu s plnou náručou potravín nezaplatiac ani cent a cez plece bodro volal „Naúčtujte mi to na moje staré Hufi, dobre?“

Aká to doba! Hybridná spoločnosť, napoly Bitchunská. Nábožensky založení sa vyhýbali zálohovaniu, vymierajúc bez nádeje na obnovu, zverujúc svoje duše radšej nebesiam než rýchleným klonom, ktoré, až príde čas, by akceptovali uloženú zálohu. Ľudia skutočne *umierajúci*, umierajúci v takých množstvách, že okolo toho vyrástol celý priemysel: hrobári a pracovníci pohrebníctiev v dôstojných oblekoch! Ľudia odmietajúci voľnú energiu, neobmedzenú potravu, nesmrteľnosť.

A Bitchunská spoločnosť ich prečkala. Jeden po druhom umierali a revolucionári spokojne sledovali, ako odchádzajú, s každým o jedného disidenta menej, až kým ostala iba ekonomika reputácie, všemocné Bodovanie Hufi a nadbytok všetkého s výnimkou priestoru.

Adrian sa s drsnou veselosťou Revolucionárov doširoka uškŕňal, keď do zeme vložili posledného odolávajúceho – zabalzamované nerecyklované telo. Tikali roky a desaťročia a storočia, prišli lekcie naučené a zabudnuté a znovu naučené. Lásky, cudzie svety, vynálezy a symfónie a veľkolepé umelecké diela, a vpred, ach vpred, storočia sa valili, večnosť znovuzrodenia a znovunaučenia, vedomie žijúce navždy.

A potom to skončilo a Adrian sa potil a stále sa ešte uškŕňal, v mysli mu znela ozvena triumfálneho revolučného hurá, svet je gombička.

„Och, Mohan,“ vydýchol pre seba. „Och, to bolo úžasné.“ Na HUDe prepátraval sieť hľadajúc spoľahlivého člena Miliónu, niekoho, u koho by si mohol toto uložiť, takže až sa po zálohovaní seba samého vráti, bude si to môcť vyzdvihnúť. Tam – dievča vo Francúzsku, adresár doširoka otvorený. Odštartoval prenos a uvelebil sa vychutnávajúc si spomienku na jasavú radosť tejto poslednej vypaľovačky.

Zacinkala mu kochlea. HUD ukázal, že je to jeho matka. Dofrasa.

„Ahoj, mami,“ povedal.

„Adrian!“ povedala. „Kde si?“ Nemala dobrú náladu, to bolo jasné.

„Éé,“ povedal. „V metre,“ improvizoval. „Idem sa pozrieť, či na mňa pán Bosco nemá čas.“ Bosco bol poradcom pri prijímaní na Torontskú univerzitu, ktorého v ostatnom čase otravoval, zaliečal sa starému ad-hokratovi, aby ho v jesennom semestri nechal nastúpiť do školy. Nebolo to

ľahké: Študijný program na Univerzite sa utlmoval v prospech exkluzívnych individuálnych programov za vysoké Hufi. Obyčajné vyučovanie čoraz zriedkavejších študentov z Milióna bolo všeličím, len nie prestížnou záležitosťou.

„Bosco?“ upokojila sa matka. „Nuž, tak to je... dobre. Počuj, nechcem, aby si mu vykladal o prijatí tej tvojej papierovej myšlienky – nikto nie je zvedavý na to, že ty a tvoji priatelia ste poslednou generáciou ľudí. Každá generácia si myslí, že je výnimočná – ibaže proste nie je.“

„Fajn,“ povedal. Aj tak s Boscom v blízkej budúcnosti nebude hovoriť, ak to len bude možné.

„Tvoj otec s tebou pracoval na tom dobrom dôkaze N-P úplnosti. Prezentuj radšej ten.“

„Iste,“ povedal. Ten revolucionár mu stále znel v mysli ako vzdialená paľba.

Matka ďalej rozprávala a on sa obmedzil na jednoslabičné odpovede, až kým ho nenechala tak. Nazad v tichu bóje rýchlo vyčistil zo svojho verejného adresára všetky kontrabandy, pevne si pritiahol kutňu a váhavo vyliezol a vrátil sa na Ostrov a tam čakal na trajekt.

- - - - - - - - - - - -

Adrianovo zálohovanie prebehlo bez problémov, chvíľa pred širokopásmovým terminálom, kým mu pred očami prebehol život, skopírovaný a rozložený do redundantnej množiny uzlov v sieti 15 miliárd ľudí, ktorá pokrývala Zem.

Keď urobil zadosť tejto procedúre Bitchunskej spoločnosti, pustil sa prechádzať uličkami v centre, čakajúc kým sa mu vrátia súbory, ktoré naškrečkoval a vymazal. Čakal na revolucionárovu zálohu, na ďalšiu ochutnávku jasavej radosti a grandiózneho triumfu. Celú cestu zo stanice Union k Bloor išiel peši, dobrú hodinu poriadnej tlačenice v poludňajšom dave, a revolucionár sa aj tak neobjavil. Znechutene zatloskal jazykom, odbočil pod bránu a vyhľadal si to francúzske dievča.

Jej adresár bol vyčistený! Za pár hodín zmazala všetky súbory tretích strán, ktoré boli uložené v jej osobnom adresári!

To bolo skutočne čosi neospravedlniteľné. Jedinou možnou poľahčujúcou okolnosťou by bolo, keby pred zmazaním tie súbory postúpila niekomu ďalšiemu. Vytvoril agenta a pustil ho hľadať súbor v sieti Miliónu, rozdvojujúc sa v uzloch, ktoré Francúzka najčastejšie využívala.

Matka mu znovu cinkla na kochleu, presmeroval ju na odkazovač, ale zazvonenie mu spôsobilo starosti. Do termínu prijímacej komisie TU

zostával týždeň a nikdy sa nerozprávali, čo bude, keď sa tam nedostane. Pomyslel na revolucionára, na jeho účasť na preberaní kontroly nad Katedrou sociálok v polovici XXI storočia, na to ako Hufi nahradilo definitívu.

To boli dni! Skutočné zápasy, skutočné princípy a blažený, obdivuhodný životný priestor. To je to, čo potrebuje. A keď nie to, tak ďalší pašovaný vypaľovák. Dočerta s tou francúzskou ťapou.

Jeho kochlea znovu zazvonila, jeho matka. Rezignovane odpovedal.

„Adrian, kde si?“ V každom prípade sa zdalo, že má lepšiu náladu.

„Som pri Yonge a Bloor, mami. Prechádzam sa, práve pozerám, kde by som sa najedol.“

„Čo povedal pán Bosco?“

Doriti, doriti, doriti. „Povedal, že o tom porozmýšľa – zajtra sa mi ozve s pripomienkami.“

„Naozaj?“ povedala matka a zdalo sa, že ju to skutočne zaujalo. Bosco sa s ním vlastne nikdy presne nedohodol.

„Hej,“ povedal. „Myslím, že sa mu to páčilo, myslím tá N-P úplnosť. To druhé nespomenul.“

„Zaujímavé,“ povedala a jej hlas bol zrazu samý ľad. „Keď som s ním teraz hovorila, vôbec tvoju návštevu nespomenul.“

Adrianovi sa z tváre vytratila všetka krv. Toto teraz nebude mať konca-kraja. „Éé,“ povedal.

„Počúvaj ma, chlapče, radšej mlč. Aj tak máš už dosť problémov. Mám otca na konferenčnom hovore a môžem ti povedať, že sa vôbec nezdá, že by bol nejako šťastný.

„Takže to bude takto. O hodinu som ti dohodla stretnutie s Boscom. Musela som kvôli tomu prosiť o dosť láskavostí, takže tam budeš načas. Bude tam tvoj otec a ty povieš Boscovi, aký si touto šancou nadšený. Nebudeš sa zmieňovať o tej hlúposti, ktorej si sa venoval. Ukážeš mu, aký si usilovný študent, ukážeš mu, čo všetko môžeš pre univerzitu urobiť a budeš veselý a bystrý. Pochopil si?“

„Áno,“ povedal Adrian. Ježiš, tá zúrila.

„O hodinu,“ povedala a zavesila.

Adrianov agent našiel kontraband v čase, keď Adrian dorazil do čakárne v Innis College. Francúzka ho pred zmazaním odoslala ďalšiemu dievčaťu do Kansasu. Uľavene si vydýchol a spustil sťahovanie práve vtedy, keď dorazil jeho otec.

Adrianov otec vyzeral na 22, máločo staršie ako sám Adrian, ale jeho skutočný vek bol bližšie k 122. Celý Adrianov život si jeho otec udržiaval zdanlivý vzhľad len o niekoľko rokov starší než Adrianov. Riadil sa tak

akousi teóriou o výchove dieťaťa, ktorá bola v móde pred 50 rokmi, práve v dobe, keď Bitchunská spoločnosť začala vymeriavať Hufi-pokuty pre ľudí natoľko sebeckých, že rozmnožovaním sa prispievali k preľudneniu. Logika bola taká, že otec vo veku kamaráta zníži osamelosť dieťaťa v jeho strácajúcej sa generácii.

Dvadsaťdva ročný Adrianov otec bol robustný, mal akné, jeho mäsitá koža sa vydúvala všade, kde prišla do styku z ľahkou bavlnenou džalábíjou, v ktorej chodil po meste.

Keď dorazil, zdvorilo na Adriana kývol hlavou, ale oči mal upreté do polovičnej vzdialenosti, kde len pre neho žiaril jeho všadeprítomný HUD. Sadol si vedľa Adriana a zazvonil mu na kochleu.

Adrian prevrátil oči a subvokálne odpovedal. Nechápal, prečo s ním otec nerozpráva normálne. „Ahoj, oci," povedal.

„Ahoj. Mal si príjemné ráno?"

„Dosť dobré," odvetil Adrian. „Ako sa má mama?"

Otec sa subvokálne zachichotal, v Adrianovej kochlee sa to čudne zmiešalo s preglgajúcim zvukom z otcovho hrdla. „Je dosť nahnevaná. Nerob si pre to starosti – zahráme pre Bosca psíka a poníka a ona na to zabudne."

Bosco otvoril dvere kancelárie a pozdravil ich. Adrianov otec nahlas odpovedal, nepoužívaný hlas mal chrapľavý.

V Boscovej v koži viazanej akademickej jaskyni obidvaja dospelí nudne a zdĺhavo debatovali. Adrian poznal ten rituál, vedel, že potrvá dlho, kým sa na neho niekto z nich obráti.

Nenápadne pozorujúc otca a Bosca si vytiahol revolucionárovu zálohu a spustil ju.

V mysli sa mu odvíjal život, rané dni Bitchunskej spoločnosti, fyzické zápasy a zrážky medzi egami; prvá dospelosť prežitá ako nomád, cestovanie okolo sveta; druhá a tretia dospelosť, štvrtá, smerujúca k momentu, kedy bola záloha spravená, keď sa začala odvíjať večnosť a

šmik

Zvyšok bol odrezaný.

Adrianovi sa roztvorili oči. *Dopekla*. Truncat! Neúplný záznam! Počas prenosu medzi uzlami bol súbor prerušený. Polovica revolucionárovho života sa stratila v náhodnom rozptyle bitov a éteru.

Bosco naňho vyčkávajúco hľadel, mal oči s ťažkými viečkami, vlnité vlasy a husté obrvy a v kútikoch očí vrásky od dlhých hodín premýšľania. Práve čosi povedal. Adrian náhlivo prebehol svojím krátkodobým AV záznamom HUDu a prehral si Bosca, ako vraví, „Nuž, Adrian, toto je veľmi

dobre pripravený vstupný článok. Mohol by si mi povedať, čo ťa na matematike tak zaujíma?“

Teraz už naňho hľadeli obaja, Bosco aj otec, a Adrian zahral sústredenie, akoby sa bol skutočne zamýšľal nad odpoveďou. V skutočnosti listoval v súboroch s hotovými odpoveďami, ktoré mu pripravila matka, ale nebol dôvod dávať to najavo.

„Matematika sa mi vždy páčila,“ recitoval, spomínal si na formuláciu. „Nemôžem si pomôcť, vidím matematické vzťahy v každodennom živote. Dáva mi to zmysel.“

Bosco prikývol, rituálna odpoveď mu vyhovovala. Otec naňho pochvalne pozrel a vrátil sa k debate s Boscom. Aj tak to všetko skončilo pri Hufi – mali Adrianovi rodičia dostatočnú reputáciu na to, aby ich vďačnosť Boscovi prevážila rozrušenie, ktoré pocíti učiteľský personál, keď ich zaťažia nedovyvinutým študentom?

\- - - - - - - - - - -

Sotvačo sa schôdzka skončila, matka Adriana i jeho otca zavolala cez konferenčný hovor. Ukázalo sa, že jeho otec jej počas celej schôdzky vysielal video v reálnom čase; všetko to videla. „Adrian,“ povedala ostro. „Čo je to s tebou? Celý ten čas si bol kdesi mimo.“

„Len som premýšľal, mami. Rozptýlilo ma to. Ale aj tak si myslím, že to prebehlo dobre, však, oci?“

„Iste, iste,“ subvokalizoval jeho otec a potľapkal ho po pleci. „Myslím, že sa môžeš chystať na ďalší semester.“

Lenže matka sa nedala uchlácholiť. „Adrian, už mám dosť toho lajdáctva. Viem presne o čom si *premýšľal*–“ Adrianovi stislo srdce: ako mohla vedieť o kontrabande? „Všetko to puberťácke bľabotanie o tvojej generácii ťa iba odvádza od skutočných priorít a je načase, aby si sa vzchopil. Povoľ mi prístup do súkromia, chcem sa pozrieť, čo si mal za lubom.“

Och, doriti. Adrian náhlivo spláchol kontrabandy. Matka už roky neprechádzala jeho súbormi, takže mu chvíľu trvalo, kým si spomenul na mnemoniku, ktorá z jeho osobného skladu vymazala všetky ilegálne súbory a všetky záznamy o ich existencii. Matka mu v kochlee netrpezlivo reptala a to tiež nepomáhalo.

Keď boli všetky dáta preč, povolil jej vstup. Zasmušilo sledoval výpis systémového záznamu, každý súbor sa preosieval cez matkin filter kľúčových slov.

„„Rodičia Miliónu sú pochopiteľne rozčúlení na svojich potomkov,'" čítala nebezpečným hlasom. Bol to článok, na ktorom spolupracoval s Mohanom a vedel, že sa jej nebude páčiť. „„Z rôznych dôvodov sa rozhodli priviesť túto generáciu na svet v čase, keď to svet vôbec nepotreboval. Obete, ktoré odvtedy priniesli, sú obrovské, pokuty na Hufi sa hromadia každým dňom, keď im ich vrstovníci dávajú pocítiť svoj nesúhlas. Naši rodičia uviazli v čomsi, čo má v Bitchunskej spoločnosti najbližšie k chudobe a je to naša vina.'"

Zastavila a nadýchla sa. „Dobre, mami, dobre, to stačí," povedal Adrian. „Vyhodím to."

Odfrkla. „To si teda píš, že vyhodíš. Puberťácke nezmysly–"

„Viem," povedal Adrian. „Prepáč." Mohan mal aj tak kópiu – neskôr si to mohol obnoviť.

„Ale neodpájaj mi prístup," povedala k Adrianovmu zdeseniu. „Odteraz to budem pravidelne kontrolovať – musíš sa sústrediť na štúdium, nie na toto, toto–"

Nenachádzala slová.

Adrian si myslel, že sa jeho matka upokojí, keď jej neskôr toho dňa Bosco zavolal a povedal, že na letný semester prijmú Adriana na Katedru aplikovanej matematiky Torontskej univerzity. Ale jej podozrenie, že má niečo nekalé za lubom, to nerozptýlilo.

Mohan mal teóriu, že mala obavy z možnosti, že teraz, keď sa už takmer zbavila stigmy byť matkou jedného z Miliónu, mohol by zasa vykonať niečo, čo by na ňu chrstlo novú sprchu čerstvej hanby.

A tak každý deň v rôznom čase pokračovali námatkové kontroly jeho súborov. V nasledujúcom týždni si Adrian sotvačo prehral a upadol do bezvýraznej, hyperreálnej nálady, zbavený prístupu k vedomiam iných. To neznamenalo, že sa v Bitchunskej spoločnosti mal na čo sťažovať: potrava, bývanie, zábava, cestovanie, komunikácia – všetko bolo voľne prístupné. Žiadne choroby, ktoré by sa nedali vyliečiť rejuvenáciou, prípadne ak toto zlyhalo, tak obnovou do klonu. Ale do začiatku semestra zostávali tri mesiace, tri dlhé mesiace, cez ktoré nebude môcť polemizovať s Mohanom, nebude si môcť v mysli prehrávať tie rozkošné vedomia, ktoré cez Mohana získal.

Po týždni v tejto situácii bol pozitívne na dne, hotový nechať sa zmraziť až kým nezačne výučba. Počas tých pár hodín, keď boli s Mohanom súčasne hore, mohol pracovať na vzdialenom Mohanovom systéme, ale oneskorenie kvôli preplneným kanálom bolo neznesiteľné.

Spása prišla desať dní po oznámení o prijatí.

Keď sa to stalo, bol na ceste k svojej skrýši. Roztápal sa na chodníku pri stanici Union, dôkladne žuvajúc svoju smerovaciu nálepku, keď k nemu pristúpila neznáma. Tá žena mala zdanlivo 17 a rýchly pohľad na jej verejné ID potvrdilo, že mala naozaj 17, ďalšia členka Miliónu, ihla v kope demografického sena. Nepozorovane sa k nemu priblížila, kým smutne listoval verejnými adresármi, kam minule, keď sa mu matka preháňala vo vedomí, odložil kontraband, a zachraňoval zo svojej milovanej zbierky útržky, ktoré sa ešte dali. Rovnako ako on mala na sebe kutňu a mala zvláštne ázijské črty, okrúhlu tvár a plochý nos, ale veľmi svetlú, takmer papierovo bielu pokožku. Poklopala ho po pleci a hlasno a zreteľne prehovorila mladým hlasom, ktorý v mumlavom šume subvokalizujúceho davu jasne zazvučal.

„Ahoj!“ povedala. Niekoľko ľudí sa otočilo a zízalo na nich, ich oči mrkli na HUDy a hodnotili ich Hufi a zatriedenia.

„Čau,“ povedal Adrian.

„Volám sa Tina,“ povedala. Vyslovovala dlhé, výrazné samohlásky, výslovnosť cestovateľa odkiaľsi z temnej prázdnoty medzihviezdneho priestoru, tak ich bolo počuť v praskajúcich dobrodružných drámach na sieti.

„Adrian,“ povedal a vystrel k nej ruku.

Zachichotala sa. „Fíha, vy to naozaj robíte, hm?“

„Čo?“

„Podávate si ruky! Videla som to v historických filmoch, ale nikdy v reálnom živote.“ Potriasla mu rukou silnejšie, než bolo nevyhnutné. „Rada ťa spoznávam, Adrian. Čo robíš?“

„Čo?“ zopakoval.

„No, rozumieš, čo je tvojou úlohou? Ja som zvykla pomáhať s hydroponikou, predtým než som prišla sem. Moji rodičia teraz vravia, že by som si mala nájsť nejakú novú prácu. Čo robíš ty?“

„Ehm,“ povedal Adrian. Bola cestovateľka, práve sa vrátila z vesmíru, pravdepodobne pristála na Aristidovom Medziplanetárnom, severne od mesta. O cestovateľoch toho veľa nevedel, ale vedel, že ich verzia Bitchunskej spoločnosti bola trochu neštandardná. „Som študent,“ povedal.

„Fíha!“ povedala. „Na plný úväzok? Čo študuješ?“

„Robím aplikovanú matematiku na TU. Teda budem,“ opravil sa. „Od tohto leta.“

Jej tvár sa na moment, kým to strávila, zachmúrila. „Ako dlho to budeš robiť?“

„Je to štvorročný kurz.“

„Štyri roky?“ povedala šokovane.

„Áno.“

„To je dlho! Kto preberie tvoju prácu kým budeš preč?“

„Akú prácu?“ spýtal sa Adrian. Nebol si istý, ako sa nechal zatiahnuť do tejto konverzácie, ale akýmsi dezorientujúcim spôsobom si ju užíval.

„No prácu, ktorú robíš teraz,“ povedala, akoby vysvetľovala idiotovi.

Hľadal slová, potom pozoroval, ako jej pomaly dochádzalo. „Ty teraz nič nerobíš, však nie?“

Uškrnul sa. „Vlastne nie, nič.“

Spľasla rukami. „Vy ste tu teda divní ľudia, vieš o tom? Čo robíš celý deň, keď nepracuješ?“

Adrian otvoril ústa a ona naňho pozerala s toľkou naivitou, že náhle dostal vynikajúci nápad.

„Ukážem ti to,“ povedal a vyrazil k doku trajektu.

\- - - - - - - - - - - -

Bolo ťažké vtlačiť dvoch ľudí do bóje, ale akosi sa im podarilo tam vtesnať s množstvom rozpakov a neplánovaných dotykov rúk a lakťov. Adrianove sexuálne skúsenosti až dodnes boli výlučne telemasturbačné a z reality bezprostrednej blízkosti osoby opačného pohlavia mu horeli uši.

Tina to prijala bez problémov a poznamenala, že na lodi, kde vyrástla, ohýbajúc čas a priestor na dlhej ceste k čomusi, čo sa ukázalo byť mŕtvym balvanom bez vzduchu, bývala aj v oveľa menších priestoroch. „Zem je ale senzačná,“ pripustila.

Adrian zakrýval svoje rozpaky zúrivým prečesávaním siete hľadajúc nejaký slušný kontraband. Hoci oficiálne nebola jednou z Milióna, Tina bola ich generačným druhom a mala právo vyskúšať si prehrávanie vedomia za podmienok, ktorými sa na Mohanovo naliehanie Milión riadil, ak chcel mať prístup k jeho úlovkom. Adrianov prieskumník lokalizoval skutočný bonbónik, zálohu revolucionára, žalostne osekanú oproti svojej predošlej sláve, ale stále dosť dobrú pre Tininu prvú skúsenosť. Stiahol ju od akéhosi chlapca z Vancouveru a poslal do Tininho verejného adresára. Vyvrátila oči dohora a sledovala svoj HUD.

„Čo je to?“ spýtala sa.

„To je to, čo robím,“ povedal Adrian a poslal jej prehrávaciu aplikáciu. „Pustíme si to spolu.“

Spolu aktivovali aplikáciu, natiahli kontraband a vpálili si ho do myslí. Adrian potlačil sklamaný vzdych. Súbor bol tak poskracovaný, že ho sotva spoznal, len vzdialené triumfálne hurá a bolo to preč.

Tina však bola úplne bez seba, ťažko dýchala, sánka jej bezvládne ovisla. Pomaličky a rozochvene otvorila mandľové oči a prevracala hlavu zo strany na stranu.

„To bolo naozaj dobré," povedala. „Skutočne. Odkiaľ poznáš Nestora?"

„Koho?"

„Toho chlapíka zo zálohy – Nestora. Bol s nami na lodi."

Adrianovo srdce v hrudi nadskočilo. „Ty ho *poznáš*?"

„Hej!" povedala. „Samozrejme! Vyrástla som s ním."

Adrian sa zakymácal. Ona pozná toho revolucionára! Mohol by sa s ním stretnúť, dostať ďalšiu kópiu zálohy –

„Počkaj, ty *nepoznáš* Nestora?" povedala.

Zavrtel hlavou, jeho myšlienky sa rútili opreteky. Stretne sa s ním, pôjde s ním za Mohanom, vysvetlia mu svoje teórie o Milióne –

„Ako si sa k tomu dostal, keď nepoznáš Nestora?" spýtala sa.

Myšlienky so škripotom zabrzdili. „Je to kontraband," povedal. „Ilegálna kópia."

Strmo naňho pozrela a on si uvedomil, čo bolo čudné na jej očiach. Celý život bývala pokovená, železné pľúca, oceľové oči, až kým neprišla na Zem. Jej oči boli nahé iba niekoľko dní. Teraz vyzerali zasa oceľové, vzdialené, zvažujúce.

„Chceš povedať, že to máš bez Nestorovho dovolenia?" opýtala sa.

A tak jej vysvetlil všetko o kontrabandoch, o Mohanovom objave zadných dvierok, ktoré mu dovoľovali označiť jeho osobný sklad všeobecným identifikátorom, ktorý systém používal ako odpadkový kôš, ako Mohan distribuoval zálohy cez dvojstranné kanály. Rozohňoval sa a začínal prednášať o generačnej politike keď ho zrazu prerušila.

„To je odporné!" povedala. „Toto je súkromné – ako s tým môžete medzi sebou kupčiť?"

Vlastne o tom už roky neuvažoval. „To nie je ako keby sme špehovali priateľov," povedal náhlivo. „To sú neznámi ľudia. My nikdy nevieme, kto to je – ale je to jediný spôsob, ako sa môžeme niečo naučiť o –"

„Nestor nie je neznámy," povedala kategoricky. „Staral sa o motory na mojej lodi. Ani jemu sa toto nebude páčiť."

„Počkaj!" povedal Adrian vyplašene. „Nemieniš mu to predsa *povedať*, však nie? Mohli by sme z toho mať kopu problémov."

„Chceš povedať, *ty* by si z toho mohol mať kopu problémov," povedala.

„Fajn," rozhorčil sa. „Do toho. To mám za to, že sa chcem spriateliť s cudzincom."

To ju zastavilo. „My sme priatelia?“ povedala.

„Iste,“ povedal. „Si jediný človek, ktorého som sem kedy vzal. To je predsa priateľstvo, nie?“

„Veď sme sa len teraz spoznali!“ povedala. „Ako môžeš byť mojím priateľom?“ Zdalo sa, že je skutočne rozrušená.

„No, proste si sa mi páčila, to je celé,“ povedal. „Kládla si mi dobré otázky. Myslel som si, že sa aj ja teba na všeličo popýtam. Ukázal som ti túto skrýšu, nechal som ti vpáliť si jeden z mojich kontrabandov –“

„A to z nás robí priateľov?“ Potriasla hlavou. „Na lodi sme sa tak správali ku každému. Priatelia boli skutočne...“ hľadala správne slovo. „Nebolo to také *nezáväzné*. Priateľstvo bolo veľká vec.“

„Vidíš?“ povedal Adrian potešený, že témou už neboli pašované zálohy. „To je presne to, čo z nás robí priateľov – ty sa nevyznáš v tom, ako to chodí na Zemi a ja neviem veľa o vesmíre, takže máme toho veľa na rozprávanie. Aké bolo priateľstvo na lodi?“

A tak sa rozhovorili a sprvu sa Adrianovi proste len uľavilo, ale ona mala zásobu nádherných príbehov, príbehov o statočnosti a oddanosti, o priateľoch roztrúsených medzi hviezdami, moriami a Zemou, o túžbe a pocitoch prázdna, ktoré teraz kvôli nim cítila. Skôr než si uvedomil, zotmelo sa a on našiel ďalší kontraband, čerstvý od Mohana a spolu si ho vpálili a zhodli sa v tom, že mať celý súbor bolo lepšie, ako nejaký malý pahýľ, ale aj tak mal jej priateľ Nestor život oveľa zaujímavejší ako ten 80-ročný maliar, ktorého si práve prehrali.

Keď sa lúčili na noc, Adrian ju chytil za ruku a povedal jej, ako mu s ňou bolo dobre. „Myslíš, že by si mi mohla spraviť láskavosť?“

„Jasné!“ povedala veselo.

„Mohla by si pre mňa uložiť niekoľko súborov?“

Keby bola zaváhala čo len na okamih, bol by to vzal späť, povedal by jej, že na tom nezáleží. Nebol sviniar – a ona bola naozaj senzačná, prvý človek v jeho veku, s ktorým sa stretol za celé roky, a bolo mu s ňou výborne. Nezaváhala ani len na okamih.

„Jasné,“ povedala a on presunul všetky pašované súbory, ktoré v to popoludnie nazbieral, do jej úschovy.

Adrian si nebol celkom istý, ako sa vlastne fyzicky blízki priatelia zvyknú zabávať, ale Tina mala celú kopu nápadov. Nasledujúce ráno sa stretli pri raňajkách vo verejnej jedálni neďaleko Adrianovho bydliska a rad mu nikdy nepripadal kratší, ako tak trkotali v takmer nehlučnom preľudnenom koridore.

Prechádzali sa hltajúc hojné vafle a klobásky, Tina si neustále všímala a komentovala davy, to neuveriteľné všadeprítomné množstvo ľudstva.

V parkoch bolo na zábavu príliš tesno, ale našli si dosť miesta na jeho východnom konci, kde si v nepopulárnom bývalom šrotovisku netalentovaní sochári zriadili verejné ateliéry.

Hádka bola Adrianova vina. „Chcem ho spoznať," povedal, keď pozorovali muža s kladivom a dlátom, ako lozí po ohavnom mramorovom levovi.

„Jeho?" povedala Tina. „Prečo? Je mizerný."

Adrian sa usmial a zapstkal. „Nie tak nahlas – a napokon nie je až taký zlý, ako mnoho ľudí naokolo. Ale nie, nie tohto – Nestora, toho lodného technika. Vieš –"

Výraz jej tváre stvrdol. „Nie. Ach bože! Nie! Adrian, prečo –" Nedokázala nájsť slová na to, čo chcela vyjadriť.

Prekvapený Adrian opatrne povedal, „Prečo nie? Chápeš, ja ho naozaj *obdivujem*."

„Ale ty si bol v jeho hlave!" povedala pobúrene. „Ako sa mu dokážeš pozrieť do očí po tom, čo –" Slová jej zasa zlyhali.

„Ale veď práve *preto* ho chcem spoznať! Čo som videl, čo vie, dáva mi to zmysel. Mám pocit, že on by mi dokázal povedať o čo tu vlastne ide."

Jej oči znovu nadobudli oceľový výraz, pohľad z diaľky milión svetelných rokov. „Ak sa budeš rozprávať s Nestorom, už s tebou nikdy viac neprehovorím. Ja – ja ťa udám! Teba aj tvojich kamošov!"

„Ježiš, Tina, čo je s tebou? Myslel som si, že si moja priateľka a teraz ma chceš nabonzovať?" Od hnevu takmer nemohol hovoriť. Prial si, aby sa rozprávali po sieti, takže by jednoducho zložil a nechal ju tak. Urobil druhú najlepšiu vec, čo dokázal. Zvrtol sa na päte a odkráčal.

„Hej," vykríkla rozhnevane Tina.

Kráčal ďalej.

- - - - - - - - - - - -

Našla ho v jeho súkromnej skrýši v jednostrannom spore s matkou. „Mami, už som dosť starý na to, aby som mohol mať vlastný byt a ty mi v tom nemôžeš zabrániť," kričal do útrob bóje. Vo svojej kochlee počul zlostné fučanie matky a jeho HUD sa plnil bežiacimi riadkami systémového záznamu, keď mu nahnevane mazala súbory. Dnes bola výnimočne zlomyseľná.

„Mami!" kričal znovu. „Hovor so mnou, inak – inak ťa vymknem!"

Tina, do pol tela v bóji, zadok vystavený ľadovému bodavému dažďu, to pozorovala a od telesného tepla zachyteného vnútri očervenela v tvári. Adrian, príliš zabratý do rozhovoru, si ju ešte nevšimol.

„Tak to stačí," povedal. „Ruším ti prístup."

Otvoril oči a so vzdychom sa oprel o prepážku v bóji. Zbadal Tinu a od prekvapenia zhíkol.

Rýchlo sa vzchopil, zamračene na ňu pozrel a povedal, „Vypadni! Prekrista, daj mi pokoj!"

Už týždeň mu volala, nechávala mu odkazy na odkazovači, ale on ju odblokoval a nevypočuté správy sa jej vracali nazad. Bojovne vliezla celkom dnu a usadila sa od neho čo najďalej, čo aj tak znamenalo, že mu takmer sedela v lone.

„Bože, tí vo vesmíre musia byť sprostí," rozhorčil sa Adrian. „Nedokážeš pochopiť, že sa s tebou nechcem rozprávať? Choď preč!"

Tina ho hodnotila pohľadom. „Jedna vec, čo sme sa vo vesmíre naučili," povedala, „je ako prečkať zlú náladu. Neodídem, kým nebudeme mať šancu porozprávať sa, a keď sa ti to nepáči, máš smolu. Nezbavíš sa ma, ibaže by si ma hodil do jazera."

Adrian zafučal a zatvoril oči. Bezvýsledne pátral po nejakom slušnom kontrabande, ale za tie dva týždne matkiných námatkových kontrol, ktorými zastavila jeho výmeny, Adrianove styky upadli a väzby sa pretrhali. Ich znovuvybudovanie mohlo trvať celé dni.

„Fajn," povedal nakoniec. „Povedz si čo chceš a odíď, dobre?"

„Zapni si verejný prístup," povedala Tina. Adrian začal protestovať, ale spražila ho pohľadom. „Urob to," povedala pevne.

Adrian melodramaticky vzdychol a zatvoril oči, potom sledoval, ako všetky kontrabandy, ktoré si u nej uložil, naplnili jeho sklad. Všetky! „Vďaka," povedal opatrne. „Čo sa deje? Umiestňuješ dôkazy predtým, než ma udáš?"

Zavrtela hlavou. „Asi si to zaslúžim. Tu je ešte jeden," povedala. A na HUDe sa mu objavilo meno súboru.

„Čo je to?" povedal.

„Vyskúšaj" povedala.

Pripravil a vpálil si to, potom šokovane zastonal. Bola to Nestorova záloha, kompletná a úplná, storočia života, až do dneška. V spomienkach bola Tina, jej narodenie na lodi, jej rast. Bolo tam putovanie, dlhá zbytočná cesta a dlhý návrat domov. Nové spomienky boli zreteľné ako zrkadlo a chladné ako vesmír, všetok život a vášeň pominuli a na ich mieste ostalo len čakanie.

Otvoril oči. „Kde –" začal, ale nemohol dokončiť. Zakýval rukou.

Horko sa uškrnula. „Vzala som ju z lode," povedala. „Ešte stále mám prístup k jej funkčným súborom. Práve teraz je niekde za Plutom, odchádza na ďalšiu misiu. Kvôli tomu sa prenos trochu skomplikoval, ale podarilo sa."

„Ďakujem,“ povedal.

Naklonila hlavu. „Mne neďakuj,“ povedala.

Pomaly mu dochádzalo, tá tvrdosť, to čakanie, budúce staročia nudy, neodlíšiteľné od tých minulých a bez nádeje, že to niekedy skončí. Útrpná smrtiaca znalosť, že ďalej už bude len toto, dlhšie a ďalej, navždy, bez prerušenia monotónnosti. Dopadlo to naňho ako olovená záťaž, vysalo to z neho všetko, ešte aj zlosť na jeho matku. Nekonečné dni hojnosti...

„Ako sa stal takým, takým –“

„Hovorievali sme, že je ‚vysušený‘,“ povedala Tina. „Nik z rodičov na lodi nepúšťal svoje deti k nemu, takže sme sa za ním prešmykli kedy sa len dalo. Nepodstúpil omladenie už, ach, nekonečne dlho, a tak vyzerá ako strieborný kostlivec. Otravovali sme ho otázkami a on len hľadel a hľadel, a nakoniec potom vždy povedal čosi neuveriteľne deprimujúce.“

„Ale ako to? Býval taký... taký – zapálený. Vďaka nemu som mal pocit, že ešte existuje šanca, že môžem niečo dosiahnuť, niečo zmeniť,“ povedal Adrian. Ten jeho prvý kontraband musel pochádzať z čias pred odletom lode, asi tak storočie dozadu, a do Mohanovej truhlice pokladov ho spláchla nová Nestorova záloha, ktorú spravil po návrate.

Tina pokrčila plecami. „Vesmír ľudí zmení,“ povedala prosto. „Aj čas. Teraz má skoro 400, chápeš to? Moji rodičia mu vraveli post-človek. Vieš, to čo príde po ľuďoch. Preto sme sa znovu nenalodili – nechcú aby sa to stalo im. Nestor nie je jediný.“

Adrian sa zachvel. Loď plná takýchto ľudí, roky stlačených v priestoroch tesnejších než čokoľvek, čo poznal na Zemi...

„Chápeš prečo som nechcela, aby si sa s ním stretol,“ povedal.

„Ach, ja sa o seba dokážem postarať,“ povedal. „Nemusela si si o mňa robiť starosti.“

Znovu naňho zamyslene pozrela. Jej pohľad bol už prirodzenejší, menej kozmický. Aj jej pokožka sa zafarbila, takže vyzerala ľudskejšie. „Nerobila som si starosti o teba,“ povedala. „Mala som strach o Nestora! Väčšinou je v poriadku, ale keď s ním začneš rozprávať o starých časoch, zrúti sa. Nikdy si nevidel nikoho tak trpieť. Úbohý starý Nestor,“ povedala rozcítene.

„Mám pre teba ešte jeden, ak máš záujem,“ povedala. „Úplne nový,“ dodala.

„Jasné,“ povedal Adrian a otvoril adresár. Vzal súbor, čo tam našiel, spustil, vpálil.

Bola to Tina, Tinin krátky život, klaustrofóbia nepredstaviteľných vzdialeností vesmíru, pevné a hlboké priateľstvá v maličkej lodnej komunite, osamelosť v pozemskom dave. Ako ho sledovala na uliciach toho zvláštneho

a ohromujúceho mesta, jej úľava, keď ju neodohnal. A on – on cez jej oči, bystrý a dôvtipný a desivý. Desivý? Áno, jeho hnev a jeho odmietanie, jeho nepochopiteľné hodnoty a myšlienky. Bolo to krátke, tá jej záloha, iba 17 rokov vedomia, jej prehratie mu trvalo iba chvíľočku.

Tina si hľadela na nohy.

„Hej," povedal Adrian. „Tina?"

Zdvihla zrak. Vyzerala vystrašene, oči doširoka otvorené, naivné.

„Áno?" povedala.

„Zapni si hosťovský prístup, dobre?" povedal Adrian. Odoslal jej kópiu svojej poslednej zálohy.

\- - - - - - - - - - - -

Čo najdlhšie sa túlal centrom predtým, ako chytil posledné metro domov. Matka mu nevolala odkedy jej odoprel prístup do svojho osobného ukladacieho priestoru a poslal jej kópiu svojej zálohy a aplikáciu na prehrávanie v mysli. Pri pomyslení na stretnutie s ňou tvárou v tvár sa mu zvieral žalúdok.

S nohami ako z olova zišiel dolu na podzemnú úroveň, kde spávala ich rodina a na dverách vyťukal kód. Otvorili sa a ukázal sa jeho otec, sám, uprene pozorujúci strop.

„Oci?" povedal Adrian. Kochlea mu zazvonila. Odpovedal.

„Ahoj Adrian," povedal otec v jeho uchu. Znelo to unavene.

„Kde je mama?" spýtal sa Adrian so zlou predtuchou.

„Ach, vyšla von," povedal neurčito otec.

„Hnevá sa?"

Adrian očakával smiech, ale ten neprišiel. „Nie," povedal otec stručne. „Nehnevá."

„A ty si nahnevaný?"

Otec posunul svoju masu a vtiahol Adriana do dlhého objatia. „Nie, synak. Ani ja sa nehnevám," pošepkal nahlas Adrianovi do ucha.

Adrianovi chvíľku trvalo, kým si uvedomil, že otec to vyslovil nahlas, a keď mu to došlo, jeho nervozita len vzrástla.

„Čo sa deje, oci?" spýtal sa napokon.

Otec sa posadil, zohol hlavu pod nízkym stropom. „Musím sa ti ospravedlniť," povedal.

„Za čo?"

Jeho otec znovu prešiel na subvokál. „Za celú tú záležitosť s Univerzitou. Máš právo vybrať si, čo chceš robiť. Dnes popoludní sme mali dlhý rozhovor a rozhodli sme sa, že nie je na nás, aby sme ti

prikazovali, čo máš študovať. Ráno ťa vezmem k Boscovi a môžeme mu ukázať esej, čo si napísal s tvojím priateľom z Indie."

Adrian nevedel, čo si má myslieť, iba sa cítil akosi neurčito vinný. „Prečo? Čo vás prinútilo zmeniť názor?"

Otec sa zvalil na chrbát a zahľadel sa do stropu. „Prečítal som si ten článok," povedal. „je dobrý. Zaujímavá téza, dobré spracovanie. Na zamyslenie. Je to dobrý článok. Mohol by si s tým naozaj niečo začať."

„Vážne?" začervenal sa Adrian. Jeho HUD výstražne blikol. Otec mu do úschovne posielal nejaký súbor. Adrian sa naň pozrel: záloha, otcova záloha. Adrian pochopil. Vedel, že keby sa pozrel do otcovej úschovne, uvidel by tam kópiu svojej vlastnej zálohy.

„Áno. Ty a tvoji priatelia možno naozaj máte niečo pred sebou. Post-ľudia, posledná generácia na Zemi – je to chytré."

Adrian sa strhol. Post-človek. Pomyslel na Nestora, dinosaura, bez cieľa, studeného a stuhnutého. Na Tinu, hľadajúcu prácu, čosi na každý deň.

Čosi ho napadlo. „Čo budeš robiť, keď začnem školu, oci?"

„Och, ešte neviem. Možno sa nechám na chvíľu zmraziť, pozrieť sa ako to bude vyzerať tak o sto rokov. Viem, že tvoja matka to plánuje."

O hibernácii sa už rozprávali, ale Adrian nikdy naozaj neveril, že to urobia. Odísť na sto rokov – zmrazení v chladnom spánku ako milióny iných, ktorí čakajú, aby si mohli pozrieť, čo chystá budúcnosť.

„Budete mi chýbať," povedal.

„Á, na to si zvykneš," povedal jeho otec. „Ani ti neviem povedať, koľkí z mojich známych teraz hibernujú. Vlastne skoro každý koho som kedy poznal. Uvidíme sa skôr než sa nazdáš."

Keď sa ráno zobudil, jeho matka bola naspäť, spiaca medzi ním a otcom. Automaticky si skontroloval sklad. Aj mama mu poslala kópiu svojej zálohy. Potichu vstal, opatrne aby ich nevyrušil, a vykĺzol von.

- - - - - - - - - - - -

Tina odpovedala po druhom zazvonení a znela ospalo.

„'ló?"

„Tina?"

„Čau," zamumlala.

„Počuj, chceš prácu?" povedal.

„Hm?" Prebúdzala sa.

„Prácu – či ešte chceš prácu?"

„Jasné, že chcem," povedala.

„Beriem ťa," povedal.

„Na čo?“

Adrian spustil a prehral Nestorovu zálohu, pocit beznádeje, bezmocnej ťažoby večnosti. Prehral zálohu svojej matky, potom otca. Uškrnul sa. „Tu máš, posielam ti pracovné požiadavky,“ povedal a odoslal jej tie súbory.

„Začni s týmito. Rozošli ich dookola, každému koho poznáš. Nepýtaj za to nič, ale keď ti niečo dajú, tak aj to pošli ďalej.“ Preglgol, pripravil celú sadu na odoslanie Mohanovi. „Budeme post-ľuďmi, ale urobíme to *správne*,“ povedal.

Zhrnutie Licenčnej dohody Creative Commons

PriznanieAutorstva-NekomerčnéVyužitie-RovnakéZdieľanie 3.0 (Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0)

Je dovolené:

- **Zdieľať** – dielo kopírovať, šíriť, vystavovať a predvádzať
- **Remixovať** – robiť odvodené diela

Za nasledujúcich podmienok:

- **Priznanie autorstva.** Autorstvo diela sa musí priznať spôsobom, ktorý určil autor alebo licensor.
- **Nekomerčné využitie.** Dielo sa nesmie využívať na komerčné účely.
- **Zdieľať rovnako.** Pri tvorbe odvodených prác, ktoré stavajú na tomto diele, sa výsledok smie šíriť len za rovnakých podmienok, ako v tejto licencii.

Pri každom využití alebo distribúcii sa musia ostatným objasniť licenčné podmienky tohto diela.
Každá z týchto podmienok sa môže zmeniť so súhlasom držiteľa kopyrajtu.
Táto licencia nijakým spôsobom neoslabuje a neobmedzuje morálne práva autora.

Podmienky bežného užívania a iné práva sa týmto nemenia.

Toto je zhrnutie plnej licencie, ktorá sa nachádza na:
http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/legalcode